

Roddelen over 'slechte kinderen'

Natuurlijk roddelen ze met elkaar. Verpleegkundigen zijn net echte mensen. Ik spreek ze geregeld als ik mijn vader bezoek op de gesloten afdeling voor dementerende mensen. Of ik ook thee wil. Hoe ver het rijden is voor mij. En of mijn vader nu zo suf is door de Alzheimer of door de dormicum. De zusters constateren nog steeds stemmingswisselingen. Al wordt dat met de week lastiger. Het grote, vegeterende lijf dat uiterlijk herinnert aan mijn vader is de schemerfase allang voorbij.

Natuurlijk roddelen ze. Niets mis mee. Het is onontkoombaar. De drie zoons met aanhang en de vrienden van meneer Kooke hebben immers een conflict met Magda, de vrouw die dag in, dag uit bij vader is, de vrouw die zo zorgzaam oogt. De verpleeghuisarts handelt pragmatisch: Magda is de wettige echtgenote, ik ben de medisch gevolmachtigde. Hij kiest niet in het conflict, evenmin als de hoofdverpleegkundige. De verpleegsters hebben officieel ook geen mening. Tenminste, niet waar we bij zijn. Want ze roddelen natuurlijk wel.

Hoe ik dat weet? Wel, onlangs verscheen mijn boek *Ik laat je nooit in de steek*, over hoe zijn 'vriendin' Magda misbruik maakte van mijn vaders ziekte. Sindsdien klopt, op een onbewaakt moment, wel eens een nieuwsgierige verpleegkundige op mijn schouder. De collega's hebben samen een exemplaar van mijn boek aangeschaft, uit hun 'potje voor leuke dingen'.

Ze zijn geroerd. Aangedaan. Geschokt. Niets wisten ze. Niet dat mijn vader van een andere vrouw hield. Niet dat hij, trillend van de Alzheimer, deze vrouw moest bellen waar Magda naast zat, om te zeggen dat het 'uit' was. Evenmin dat Magda mijn vader manipuleerde om 'ik hou echt van Magda' uit zijn hoofd te leren, zoals ze voor hem had opgeschreven. (Het mislukte, hij was er al te ziek voor.) Onwetend waren ze van het geheime huwelijk en de geheime akten, waarin staat dat de hele familie ten gunste van Magda is onterfd. Laat staan dat ze wisten dat de notaris hiervoor is veroordeeld. Ze hoorden alleen dat we 'slechte kinderen' waren.

Sommige verpleegsters lezen het boek bewust niet. Het kan toch niet waar zijn? Magda wijkt toch nauwelijks van vaders zijde?

Wie met je sympathiseert, praat met je, wie dat niet doet praat over je. Precies zoals mensen dat overal elders ook doen.

Het werk is zwaar voor ze, het loon laag. Het verloop en het ziekteverzuim zijn hoog. Twee stagiaires worden tijdens deze dagdienst haastig ingewerkt door de meest ervaren verpleegkundige. Ik schat haar op amper vijftwintig jaar. Ze is de enige vandaag die ik herken. Doodmoe is ze, maar ze tracht opgewekt over te komen. Hadden ze maar even tijd om te roddelen.

Philip Kooke (39) is journalist en commentator van NOS Studio Sport.